

Sygn. akt V CZ 23/06

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Marek Sychowicz

SSA Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa W. M.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 28 kwietnia 2006 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 16 lutego 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ś. postanowieniem z dnia 16 lutego 2006 roku odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną powódki (nazwaną przez oczywistą omyłkę w sentencji postanowienia kasacją) uznając, że skarga dotknięta jest nieusuwalnymi brakami. Sąd ten wskazując na treść art. 398⁴ § 1 k.p.c. stwierdził, że skarga kasacyjna nie precyzuje w sposób wystarczający wniosku o uchylenie orzeczenia, a przede wszystkim nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli nie nawiązuje do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., przesłanek przedsądu.

W zażaleniu wniesionym na to postanowienie powódka wniosła o jego uchylenie zarzucając naruszenie art. 398⁴ § 1 k.p.c., art. 398⁶ § 2 k.p.c., art. 398⁹ § 1 k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej pomimo, że zawierała ona wszystkie ustawowe wymagania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dopuszczenie możliwości wzruszenia prawomocnego orzeczenia łączy się z postawieniem skardze kasacyjnej o wiele surowszych wymagań w porównaniu do zwykłych środków odwoławczych. Część z nich, wymieniona w art. 398⁴ § 1 k.p.c., stanowi elementy konstrukcyjne skargi, których niezachowanie powoduje odrzucenie skargi, bez wzywania do uzupełnienia w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (art. 398⁶ § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. każda skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oraz uzasadnienie tego wniosku. Skarga musi spełniać łącznie oba wymagania. Złożenie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, bez jego oddzielnego uzasadnienia stanowi nieusuwalny brak skargi kasacyjnej. Stwierdzenie tej okoliczności prowadzi do odrzucenia skargi przez sąd drugiej instancji, który jest uprawniony do badania czy skarga nie zawiera braków formalnych zarówno tych, które podlegają uzupełnieniu jak i tych, które skutkują odrzuceniem skargi. Jak słusznie podnosi się w orzecznictwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2006 r. sygn. akt IV CZ 28/06 nie publ.) tylko brak wyodrębnionego wywodu prawnego,

w którym skarżący powinien wskazać, jakie okoliczności pozwalają zakwalifikować skargę do rozpoznania, uprawnia do odrzucenia skargi, bez konieczności jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu. W razie podjęcia jakiegokolwiek próby konkretyzacji okoliczności usprawiedliwiających rozpoznanie skargi kasacyjnej, badanie wypełnienia obowiązku uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi wyłączną kompetencję Sądu Najwyższego.

Ponieważ poddana formalnej ocenie skarga kasacyjna, poza wnioskiem o przyjęcie jej do rozpoznania w „ustalonym stanie faktycznym”, nie zawiera ani jednego sformułowania, które można łączyć z przesłankami przedsądu, wymienionymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji prawidłowo postanowił o jej odrzuceniu na podstawie 398⁶ § 2 k.p.c.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. oddalił zażalenie skierowane przeciwko takiej decyzji sądu odwoławczego.